

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Pháp thoại chùa Bụt Mộc – 12/10/2023

Kalama tri ân cô Diệu Hỷ ghi chép.

Nó giống như một cuộc hôn nhân tật nguyên, một cuộc hôn thú ngoài ý muốn. Tôi muốn nói gì trong ví von vừa rồi?

Chúng ta đi vào cuộc đời này nói riêng và có mặt trong dòng chảy sinh tử nói chung, với tất cả những sai biệt, nhưng trên mớ hỗn độn đầy ắp những sai biệt đó, chúng ta dứt khoát phải có một điểm đồng với vô số người thiên hạ để nếu có một kiếp sau, thì chúng ta sẽ là những người cùng đất nước, cùng xứ sở, cùng tiếng nói, cùng màu da, gần hơn một chút, cùng xóm làng, cùng gia tộc, cùng gia đình, một cha một mẹ, hoặc gần hơn một chút nữa là vợ, là chồng. Tức là phải có điểm đồng. Vấn đề là chúng ta về với hội chúng nào?

Chắc chắn như tôi nói nhiều lần trong các pháp thoại. Dầu muốn dầu không thì chúng ta đang kín đáo chuẩn bị một visa đi về cảnh giới nào đó. Và ở đó chúng ta sẽ gặp rất nhiều người đồng điệu, đồng hương với mình. Thí dụ, các vị bước xuống ruộng các vị sẽ thấy cá nó có điểm đồng điệu gặp nhau ở vũng nước, các vị vào vườn hoa các vị thấy ong bướm có chỗ đồng điệu nó mới gặp nhau trong đó. Và ở đây, chúng ta cũng vậy.

Chúng ta phải có điểm đồng điệu nào đó thì chúng ta mới gặp nhau trong đạo tràng thế này. Tôi mong muốn, hi vọng sự đồng điệu đó không chỉ diễn ra trong kiếp này mà còn đời sau kiếp khác, nếu chúng ta tin. Mà giả định như không có đời sau kiếp khác thì ngay đời này kiếp này mà chúng ta có được tiếng nói chung, có được mẫu số chung với những thiện hữu tri thức thì đó cũng là điều may mắn cho chúng ta.

Tôi nói các vị có nghe kịp không?

Bởi vì có rất nhiều người họ chỉ tìm được bạn trên bàn nhậu thôi. Có nhiều người họ chỉ tìm được bạn trên chỗ hát Karaoke thôi, có những người họ chỉ tìm được bạn ở ngoài chợ búa, phố xá thôi, chứ họ không thể tìm bạn ở đạo tràng thanh tịnh, họ không thể tìm bạn ở những người có nhu cầu tâm linh, tinh thần. Bây giờ họ còn trẻ, họ còn khỏe, họ thấy chuyện đó không quan trọng, nhưng sẽ có một ngày khi có tuổi một tí, khi sức khỏe có vấn đề một tí, thì họ sẽ cần đến một góc riêng. Góc riêng có 2 nghĩa: góc riêng vật chất & góc riêng về tâm lý.

Góc riêng vật chất có nghĩa là họ có một căn phòng, một nơi chốn yên tĩnh để lui về ở.

Góc riêng tâm lý là họ có chút riêng tư trong cõi suy tư, nhưng như ai? Như các vị biết, tôi nói hơi lạc đề một chút.

Trung Quốc ngày xưa, con đường duy nhất để tiến thân trong xã hội là phải học Nho giáo, phải học đạo học của Khổng Tử, chữ nghĩa để ra làm quan phải học Khổng Tử, ra làm quan rồi tuổi già hoặc có nhiều người hưu non, hưu sớm, khi rời khỏi quan trường lúc bấy giờ các vị có đọc được cái này không? Muốn tiến thân trên đường xã hội phải học Khổng giáo nhưng khi thấy đủ rồi, mệt rồi thì có 2 chốn để kẻ sĩ Trung Hoa quay về ẩn náu tuổi già đó là Phật giáo hoặc là Lão giáo.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Lão giáo có 3 cuốn: Một là cuốn Nam Hoa Kinh của Trang Tử, cuốn thứ hai là cuốn Đạo Đức Kinh của Lão Tử, và cuốn nữa là Liệt Tử - Dương Tử. Đó là 3 cuốn. Từ 3 cuốn đó, đến đời nhà Hán xuất hiện nhân vật là Trương Đạo Lăng, ông này lập nên Lão giáo – Đạo giáo. Nhưng đầu có hay không có Đạo giáo, Lão giáo thì tinh thần của Nam Hoa Kinh, tinh thần của Đạo Đức Kinh, tinh thần tiêu dao phát sái của Liệt Tử, Dương Tử đã trở thành chốn về cho các kẻ sĩ lớn tuổi Trung Quốc.

Và, chốn về thứ hai đó chính là Phật giáo. Nổi bật trong đó là những Pháp Bảo Đàn kinh, rồi Kim Cang, Bát Nhã, Hoa Nghiêm, chính ý thức hệ Phật giáo đó cởi mở cho người ta.

Bởi vì khi đi đến với Khổng giáo thì người ta phải quay về với xã hội, quay về với con người, quay về với đời sống thường nhật, mình tiến thân từ đó nhưng cũng mệt mỏi từ đó. Chỉ có Phật giáo, Lão giáo mới dạy người ta buông, đó là chốn về.

Có một ngày các vị sẽ đồng ý với chúng tôi một điều, đó là từ tuổi 20 trở đi chúng ta có mặt trên con đường thu gom: Thu gom tiền, thu gom bạc, thu gom tình cảm, thu gom danh vọng, thu gom thân phận. Nhưng sẽ có một ngày chúng ta thấy thu gom đó đủ rồi. Dầu thu gom nhiều ít nhưng sẽ có một ngày thấy đủ rồi cần quay về với thế giới không có thu gom. Một thế giới mở nhẹ bàn tay.

Tôi nói hoài bà con nghe, bà con còn nhớ câu này không?

Chúng ta chỉ có một tuổi già thanh thản khi chúng ta buông được càng nhiều.

Chúng ta chỉ có một cái chết thanh thản khi không có cái gì để luyến tiếc, sợ hãi. Một tuổi già an lành, một cái chết an lành nó chỉ có cho người nào không còn luyến tiếc, không còn sợ hãi.

Nói gọn lại, người có khả năng buông bỏ khi cần thiết.

Tôi nói thiệt, trước mặt tôi, tôi chỉ muốn hỏi một câu bà con có trả lời được không?

Ở đây, có ai ngay bây giờ có thể xuôi tay nhắm mắt, không cần về nhà mà lòng vẫn an. Có không? Thấy chưa?

Chúng ta chưa sẵn sàng. Không có ai ở đây kêu ra đi liền tại chỗ này mà lòng yên hết.

Các vị có biết là mình có thể ra đi bất cứ lúc nào và bất cứ ở đâu không? Cái chuyện đó có không?

Cái thứ nhất là ở đây có ai có thể bình thản ra đi ngay chỗ này không cần về nhà, không cần gọi phone, hay không? Không có đúng không?

Câu thứ hai, các vị có biết rằng các vị có thể ra đi một cách bất ngờ hay không?

Có thể có không? Như vậy mình thấy mình tu có vấn đề. Một bên là mình biết mình có thể ra đi bất cứ lúc nào nhưng mà mình lại chưa hề có sự chuẩn bị cho cái bất ngờ đó. Thấy chưa? Thế là phải cầu viện đến tăng ni.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Các vị biết, tôi nói cái này không biết các vị có buồn không. Nếu mà bản thân không có tu tập mà đổ hết mọi sự cho tăng ni thì xin nói thiệt, tăng ni chính là những người bị thiếu năng. Bởi vì nó chỉ có ngu nó mới tu cực khổ thôi, chứ nếu mình thông minh mình đâu cần tu. Mình hưởng thụ cho đã, gần chết mình cúng dường tăng ni, tăng ni tụng cho mình, mình đi lên. Đúng không? Như vậy, chỉ có thiếu năng mới cạo đầu, ở chùa thôi. Chứ đầu óc tỉnh táo không ai làm thầy tu hết, không ai làm ông thầy, bà vải đúng không? Tại vì tu chi cho cực, chỉ cần chết quăng bao thơ dày dày chút tăng ni tụng, siêu.

Rất tiếc. Điều đó không có thật. Tôi không phủ nhận chuyện hộ niệm, phải gọi cho đúng là trợ niệm. Trợ niệm là sao? Là lúc người ta lấy bẫy mức không được thì mình mức dùm, nhưng bản thân người được mức dùm phải có khả năng nhai và có khả năng nuốt, có đúng không? Chứ không thể nào anh mê man, anh bị coma, anh bị thực vật thì chúng tôi có mức dùm anh nuốt không nổi, lúc bấy giờ đúc một cái lỗ, bỏ một cái ống, cho anh ăn kiểu khác, chứ chúng tôi mức và đưa vào miệng các vị không được nữa, có đúng không? Thì hộ niệm giống như vậy.

Về phía mình, mình phải có nền tảng, phải có sự chuẩn bị.

Mà tôi biết tôi nói cái này, tôi đến thăm bà con, thăm chùa, thăm sư Đại mà tôi nói chuyện này thấy ghê quá, nhưng đó là sự thật, mình phải tập làm quen. Nếu các vị ở đây là chị ruột của tôi, là anh ruột của tôi, là em ruột của tôi, là mẹ ruột của tôi thì tôi vẫn nói nội dung này.

Đó là, tôi mong các vị có thể sống trong tinh thần chuẩn bị có thể ra đi bất cứ lúc nào. Nói như vậy không hề có nghĩa là tôi muốn các vị sống trong sợ hãi, trong bất an, trong phập phồng, trong hoảng hốt. Không phải. Có một điều, trước khi đạt đến tâm trạng thanh thản, có run một thời gian.

Bản thân tôi cũng vậy. Các vị biết có những đêm 2h sáng tôi thức dậy tôi đi toa-let tôi chực nhớ sẽ có một ngày tôi bỏ hết mọi thứ tôi bàng hoàng các vị biết không? Tôi làm ông sư mấy chục năm mà thỉnh thoảng 2-3 giờ sáng tôi giật mình nhớ đến chuyện sẽ có một ngày tất cả cái này tôi sẽ bỏ lại hết. Và, Tàu có một câu: *nhất khoảnh điền thiên niên vạn chủ* - một mảnh ruộng nghìn năm đổi qua bao nhiêu đời chủ.

Một trăm năm nữa cái chùa này một là to hơn, hai là nó trở thành chuồng, trại mình đâu có ngờ được; Không có một cái bằng chứng nào nói cái chùa này sẽ không trở thành một chuồng trại. Khó nói lắm. Biển dâu mà. Bao nhiêu sự cố sự kiện xảy đến thì trụ trì mất, người kế thừa không duy trì để nó bị hư hao, rồi sao nữa? Thì sẽ có người dân ở gần đây họ thấy bỏ trống họ gửi vài con bò, vài con gà, họ thấy gởi được, họ gởi thêm, cuối cùng thành ra chuồng trại, có đúng không? Chuyện đó không khó, nó dễ lắm. Chưa kể những sự kiện, sự cố lớn.

Tôi quay lại nội dung tôi muốn nhắc gởi đến đại chúng trong pháp hội chiều nay tại chùa Bụt Mộc đó là: Tại sao trước mặt chúng tôi, trong lăng hoa này, các hoa các lá nó dị biệt như vậy mà nó vẫn tìm đến được với nhau? Vì nó có điểm đồng.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Hôm nay cũng vậy, tôi cẩn thận khi tôi đến gặp các vị ngoài Bắc lúc nào tôi cũng “nếu” không. Ai nghe bài giảng của tôi tôi luôn luôn xài chữ “nếu”.

Nếu có một kiếp sau, nếu các vị tin chuyện đó và mình còn có thể gặp lại nhau thì các vị hãy thử tưởng tượng đi, chúng ta chỉ gặp những người đồng điệu với mình thôi. Và, tôi nói rất nhiều lần, các vị muốn sử dụng iPhone của ai đó, muốn sử dụng iPad của ai đó các vị phải có password đúng không? Muốn đột nhập tài khoản của ai ở nhà băng mình cũng phải có mật mã tài khoản đó.

Ở đây cũng vậy, tôi nói cái này các vị rất là ngạc nhiên, nhưng đó là sự thật.

Giữa chúng ta với nhau luôn luôn có những mật mã người này không biết của người kia. Nói gần nha, anh em ruột chúng ta không biết passcode của người kia, cho nên chúng ta không có tiếng nói chung. Có hiểu không? Nhiều khi người em buồn người anh không biết cách nào san sẻ. Xa hơn một chút là vợ chồng, lấy nhau mấy chục năm, có mấy đứa con nhưng mà chuyện chồng không hiểu vợ, vợ không hiểu chồng là chuyện rất bình thường. Vì chồng không có mật mã của vợ, vợ không có mật mã của chồng. Đi xa hơn nữa là các bậc hiền thánh trong đời này, họ nói chuyện mà mình không hiểu họ nói cái gì, và họ gặp mình họ không muốn nói chuyện nữa, họ biết nói mình cũng không hiểu, thế là giữa họ với mình không có mật mã của nhau. Có hiểu không?

Tôi nhìn các vị tôi ngán quá.

Khi chúng ta có một tiếng nói chung, chúng ta chỉ cần ra hiệu với nhau.

Trong kinh nói, đức Phật và chư thánh đệ tử của Ngài không nói nhiều như mình bây giờ, vì sao? Vì chỉ có người hữu duyên đến gặp các Ngài, thầy nhìn trò và trò nhìn thầy, các ngài tự thấy duyên đến, người hỏi chỉ hỏi điều cần thiết, và người nghe thấy đó là câu cần trả lời. Giữa thầy và trò chỉ có vấn và đáp, rất là ngắn gọn.

Đức Phật dạy rằng, trong sự gặp gỡ đẹp nhất giữa người với người chỉ có 2 việc để làm thôi: Im lặng trong tĩnh thức & chỉ trao đổi cho nhau những gì giúp cho bản thân được nâng cấp. Thì như vậy đời sống mình mới có giá trị trong từng phút.

Tôi nhắc lại, chúng ta gặp nhau chỉ có 2 việc để làm:

- Một là im lặng trong tĩnh thức để cả 2 cùng được thanh thản.
- Nếu mở miệng ra chỉ nói cái gì người này giúp được cho người kia, người kia giúp được cho người này, và để có được tiếng nói chung buộc chúng ta phải có được mật mã của nhau.

Nếu bà con không học đại số, các vị vào lớp nghe tôi giảng đại số các vị không có hiểu, bởi vì giữa trò và thầy không có mật mã chung, không có passcode, password. Cho nên, tôi hi vọng sẽ có một ngày Phật tử Hải Dương không phải chỉ hiểu nhau mà còn biết mật mã của Hà Nam,

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Hưng Yên, Hải Dương, Hải Phòng, Hà Nội và xa hơn nữa, các vị có thể đến các thiền viện của Nam truyền, Bắc phái thanh thản.

Thế nào trong đây cũng có người nói chắc tại vì ông sư ổng khéo. Làm gì có chuyện đến thiền viện của Nam truyền Bắc phái. Có. Tôi hi vọng sẽ có một ngày những dị biệt, khoảng cách khác biệt giữa Nam và Bắc nó được thu hẹp dần. Lúc bấy giờ người ta có thể tu tập pháp môn thiền định, chính gốc của đức Phật ở cả Nam truyền, Bắc truyền. Lúc đó giữa Phật giáo Việt Nam chúng ta có tiếng nói chung, và từ đó Phật giáo Hải Dương, Hưng Yên, Hải Phòng, Hà Nội, đi đâu gặp nhau nhìn nhau như là con một nhà. Đó là cái tôi mong mỏi.

Chẳng hạn như hôm nay, có một bằng chứng rất thuyết phục đó là tôi từ muôn dặm tôi trôi về xứ này. Và tôi không ngờ là giọng Nam Bộ của tôi mà người Bắc nghe hiểu. Tôi ngạc nhiên lắm. Đó là cái lạ thứ nhất.

Cái lạ thứ hai, nhiều người thân họ nói với tôi, cách giảng của sư dễ gây thù hơn là có bạn.

Có cái thứ ba nữa, sư nói rất là nhanh người ta nghe không kịp.

Cái thứ tư là rất nhiều vị pháp sư, hảo tướng hơn, ăn nói dễ nghe hơn, cư xử dễ thương hơn ra ngoài Bắc, không có lý do gì ngoài Bắc mời sư hết.

Vậy mà có một ngày một chiều mưa rất là đẹp ở đây, tôi được ngồi nói chuyện với bà con.

Có đúng là chuyện rất là lạ không? Lạ lắm.

Chỉ có một chuyện thôi, là giữa tôi và các vị chưa có tiếng nói chung, đồ ăn ngoài Bắc tôi ăn không được, chỉ có rau luộc tôi ăn được thôi. Cái gì ngoài Bắc nó cũng lạ lạ, ngọt ngọt, nhạt nhạt. Nhưng chỉ có cái đó là chuyện nhỏ. Chuyện nhỏ xíu.

Bởi vì khi đức Phật sắp tịch, sắp mất, Ngài có dặn các tỳ kheo thế này: Này các tỳ-kheo một mai ta không còn nữa, nếu có một ngày giữa các đệ tử có nảy ra cuộc xung đột, mâu thuẫn về giáo lý thì lúc đó các người phải ngồi lại với nhau xem điểm khác biệt đó nó có liên hệ đến tinh thần, nội dung tu tập, cứu cánh giải thoát hay không? Nếu thấy có thì ngồi lại để tìm cho nó ra, để có tiếng nói chung. Nếu thấy đó là những mâu thuẫn, trực trặc thuần túy trên mặt từ ngữ và có thể thông qua được thì hãy thông qua. Điều đó rất là cần thiết.

Cái đó rất là quan trọng.

ở đây chúng ta cũng vậy. Làm sao mà con nhiều cha, người tứ xứ mà không có điểm bất đồng, bắt buộc phải có. Nhưng có một điều, chúng ta nhớ thế này. Dầu chúng ta khác biệt nhau bao nhiêu, chúng ta có điểm đồng chúng ta có thể cộng hưởng, cộng sinh, cộng trú với nhau được, điểm đồng đó là gì?

Một là đối với bản thân, phải biết sợ đời sống mạnh động. Tôi nói bà con nghe kịp không? Tôi biết tôi đi rồi tuyệt đối mong khi tôi đi rồi bà con ngồi nhớ lại khi nãy tôi nói cái gì.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Tôi nhắc lại.

Trong đời sống chúng ta có 2 chuyện chúng ta tuyệt đối phải lưu ý, và tôi mong 2 điều đó trở thành điều tâm niệm cho các vị. Và, nếu các vị không chê thì đi ra thợ bạc kêu họ khắc hai câu này, cán vàng mỏng đeo lên người.

- Biết sợ nếp sống mạnh động. Biết mạnh động không? Tức là bung xung, để mặc cho cảm xúc, cảm giác nhất thời nó làm chủ. Thiếu tỉnh thức. Đối với bản thân mình phải biết sợ mẫu người mạnh động, kiểu sống mạnh động, tư duy mạnh động. Bởi vì đức Phật dạy rất rõ, con phải biết rõ điều con muốn làm, muốn nói, và đang tư duy. Khi con không làm chủ, không kiểm soát được cái gì con đang nói, đang làm, đang tư duy thì lúc đó con đang sống trong vô minh. Mà vô minh là bóng tối. Có ai chạy bộ, lái xe, lái thuyền trong bóng tối được không? Cái chắc là tai nạn. Cho nên, khi mình sống trong mạnh động là mình sống trong bóng tối. Chuyện đầu tiên, là mình phải biết sợ, đối với mình, mình đừng biến mình thành người mạnh động.
- Cái thứ hai, đối với thiên hạ, con sống đối với người ta theo cách con muốn người ta đối xử với con.

Ở đây có ai nghe kịp cái này không? Tôi nhắc lại nha.

Một, bản thân mình đừng trở thành người mạnh động; Hai đối với người xung quanh mình hãy sống, hãy đối xử với người ta theo cách mình muốn người ta đối xử với mình.

Mình muốn người ta tôn trọng mình thì mình tôn trọng người ta, mình muốn người ta thương mình thì mình phải thương người ta, mình muốn người ta tha thứ cho mình thì mình phải biết tha thứ cho người ta. Như vậy thì, cái số 1, phải nhớ, đối với bản thân đừng biến mình trở thành người mạnh động; và thứ hai, đối với thiên hạ, mình hãy đối xử với thiên hạ theo cách mình muốn được người ta đối xử với mình. Trong kinh gọi đó là cái gì? Bỏ tâm mình sống theo tâm người.

Trong kinh có cái này hay lắm.

Có lúc người ta biết quên mình, và có lúc người ta biết quên người.

Có lẽ lần đầu tiên các vị nghe giảng pháp bằng kiểu trình bày hơi lạ này.

Tôi nhắc lại, chúng ta có 2 cái quên rất quan trọng trong cuộc sống này: Một – đôi lúc phải biết quên mình ; và, Đôi lúc phải biết quên người.

Biết quên mình = đôi lúc chúng ta không nghĩ gì đến bản thân, chỉ nghĩ đến lợi ích của người khác thôi.

Quên người = Khi quay về nội tĩnh, nội quán, tự tĩnh thì lúc đó chỉ lo riêng mình thôi. Quên hết mọi thứ, cách mình một tắc trở ra, không bận tâm. Giây phút nội tĩnh, nội quán đó được xem là giây phút quên người.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Còn giây phút vị tha, từ bi, bi mẫn, nghĩ đến người khác, quên đi thiệt thòi của mình đó là giây phút quên mình.

Như vậy, trên chữ nghĩa mình nghe “quên mình” , “quên người” mình thấy có gì khác khác, có gì sai sai.

Nhưng khi mình định nghĩa hai chữ đó thì đó là 2 cách sống, 2 phép tu rất là quan trọng.

Và như hồi nãy tôi nói, tại sao có những dị biệt, có những cái khác nhau mà có thể tìm đến nhau . vì những cái khác đó nó chỉ là tử số thôi. Nhưng nó có mẫu số chung là điểm đồng nào đó. Với điểm đồng này, những khác biệt kia bèn có chỗ để mà đến cộng hưởng, cộng sinh.

Chúng ta sanh ra trong đời này mỗi người đến với cuộc đời với rất nhiều sai biệt, rất nhiều dị biệt, nhưng mà mong là giữa những dị biệt đó chúng ta vẫn tìm được tiếng nói chung, có điểm đồng. Như nãy tôi nói, là không phải người mạnh động, và luôn luôn sống có trách nhiệm với người khác. Tôi xin bảo đảm nếu các vị không thể thuộc lòng nguyên tử kinh đại tạng, các vị không phải là pháp sư, không phải là thiền sư, không phải là một Phật tử kỳ cựu lâu năm, không phải là một cư sĩ nổi tiếng; chỉ cần các vị nhớ 4 điều tôi vừa nói thôi:

- (1) Đối với bản thân, đừng bao giờ là người mạnh động.
- (2) Đối với người khác, sống có trách nhiệm
- (3) Học cách quên mình
- (4) Học cách quên người

Thì đây là 4 phép tu tôi tuyệt đối tin rằng, nếu không có kiếp sau, chết rồi là hết như cây cỏ thì chí ít ngay đời sống này còn lại mấy chục năm chúng ta tuyệt đối an lạc, hạnh phúc hơn là người không biết gì về 4 cái này.

Còn nếu có một đời sau kiếp khác, thì người nào nhớ được 4 điểm này tôi tuyệt đối tin rằng người đó sẽ có một chốn về như ý. Tôi tin tưởng như vậy.

Nếu các vị không tin, tôi xin nhắc một chuyện thôi. Chuyện này tôi nói hoài.

Trong thiên nhiên, có những nhánh cây, thứ cỏ, có những thứ thảo mộc, thực vật, động vật mà nó chỉ có mọc ở trên cạn thôi, có những thứ phải mọc dưới nước, có những thứ phải dưới sinh bùn xấp xấp, nửa khô nửa ướt. Có những thứ nó phải ở sa mạc, có những thứ nó phải ở núi cao, có những thứ nó ở vách đá, nó thích hợp ở đó, ra môi trường khác nó sống không được.

Mình sống bằng tâm tình nào thì mình sẽ đi về chỗ tương ứng với tâm tình đó. Các vị muốn kiếp sau sinh về ruộng mà bây giờ các vị đang sống với tâm tình của phong lan bám đá thì làm sao về ruộng được. Còn nếu các vị muốn trở thành loài cây sống ở miền đất mặn mà bây giờ các vị sống với tâm tình của loài cây sống ở vùng nước ngọt cũng không được. Tôi đang ví dụ thôi nha. Chớ đừng hiểu lầm là ông sư xúi tôi sống thành cây cối. Không phải.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Tôi đang ví dụ thôi, bởi vì tôi tránh không nói tới động vật bà con buồn. Tôi đang nói thực vật, nếu bà con không buồn, tôi nói thiệt, khi mình muốn lại thân người nhưng mình sống bằng tâm hồn của ong bướm, chim chóc, sống nhớn như hưởng thụ, không có trách nhiệm với đồng loại, không có trách nhiệm với thiên hạ chung quanh chỉ biết ăn ngon, mặc đẹp hưởng sung sướng cho riêng mình; hoặc chỉ biết lo cho nhà mình mà không biết nghĩ đến vạn loại chúng sinh, không biết nghĩ đến đồng bào, dân tộc, đất nước, vô lượng chúng sinh thì nếp sống nó co cụm như vậy nó sẽ đẩy mình về nơi chốn rất bé nhỏ.

Đây là xứ nhiệt đới, có bao giờ các vị giờ một khối đá, một hòn đất, các vị có thấy mấy con lúc nhúc các vị thấy không? Mình qua đồng vật liệu của sư Đại giờ lên có rất nhiều con, có biết không? Cả cái làng ở dưới. Tại sao mình lại khác?

Rất nhiều đại gia miền Bắc có cái nhà cả 1-2000 mét vuông, mà hỏi ra chỉ có 3 người, mà sở hữu cả ngôi nhà mấy ngàn mét vuông, trong khi có những loài chúng sinh cả trăm con nó lúc nhúc trong một hột xoài mình liêng, mình giờ lên đầy ở dưới. Tại sao vậy? Mình sống bằng tâm tình nào mình sẽ đi về với chỗ tương ứng.

Các vị có nhớ con rầy nâu bám lúa không? Hoặc tôi không biết đồng bằng Bắc Bộ buổi sáng có con bu mắt không? Các vị thấy chỉ khoảng nhỏ nhỏ không biết mấy ngàn con, trong khi con người mình, cái làng này người đếm rất là nhanh, có ngay con số thống kê. Bởi vì mình là một sinh thể lớn, sự tồn tại của mình có một quy mô hoành tráng. Mình là một sinh thể quan trọng, gọi là vạn vật chi linh, tức là mình là một đơn vị quan trọng trong trời đất này; trong khi đó, có những loài chúng sinh rất là bé nhỏ, vị trí của nó, vị trí tinh thần, không gian nó choán chỗ không là bao nhiêu hết; là vì sao? Là vì nó đã từng sống bằng tâm tình chật hẹp.

Có nhiều vị thấy mình đại gia nhưng đời sống rất là nghèo. Tiền nhiều, nhà thì lớn tới ngày chỉ biết ăn ngon, mặc đẹp, ra vào bặm môi chấm chấm bấm son, thích làm đẹp không tu học đời sau sanh ra làm loài côn trùng sặc sỡ, thích ăn ngon mà không tu tập, không có công đức đời sau sanh ra làm loại ăn tạp. Thích sống đông đúc vui vẻ, nhưng không tu tập công đức đời sau sanh ra sống những loài động vật bầy đàn, có tổ chức, thí dụ như ong, kiến, mối.

Mình thích cái gì cũng phải kèm theo đó một trữ lượng công đức tương ứng. Mình muốn sống quạnh hiu mà mình không có trữ lượng công đức tương ứng. Công đức = việc lành, bố thí, giữ giới, nghe pháp, ngồi thiền, vị tha,... mình không có trữ lượng công đức đó thì sở thích của mình nó vẫn còn đó, không mất nhưng lúc bấy giờ nó đưa mình vào cảnh giới tương ứng với ước muốn của mình, nhưng trong điều kiện, trong tình trạng tồi tệ, các vị có biết không?

Thí dụ, giờ tôi muốn có chiếc xe nhưng mà tôi không có tiền, tôi mua chiếc wave tàu, tôi sợ đi bộ nhưng tôi nghèo quá tôi chỉ mua được chiếc wave tàu; hoặc là tôi nghèo nữa thì sao? Tôi chỉ có được chiếc xe đạp, nếu tôi nghèo nữa thì sao? Tôi chỉ đủ tiền mua đôi dép tổ ong thôi. Tôi đâu muốn cực, tôi đâu muốn đi bộ, nhưng khả năng tôi chỉ tới đó thôi.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Ở đây cũng vậy, chúng ta muốn đủ thứ hết nhưng chúng ta không có đủ trữ lượng công đức thì chúng ta sẽ trở lại trong hình hài khác nó có điểm tương đồng với ước mơ ước muốn của mình nhưng trong điều kiện rất là kém.

Tôi biết, bài giảng này các vị lần đầu tiên nghe, lạ, và nó có động chạm đến cách nghĩ của mình. Mình nghĩ đâu có ai nói ngộ vậy, cứ tu đại khái, đơn giản là xong.

Nhưng các vị biết mà, cái gì đại khái, đơn giản,..

Thống chế Pháp nói câu hay lắm: không có vấn đề nào đơn giản, nếu nó đơn giản nó không là vấn đề.

Và các vị sẽ hỏi, thắc mắc trong lòng, muốn hỏi tôi: Nãy giờ những điều sư nói nó ở đâu? Tôi cho địa chỉ, đó là bài kinh Ước nguyện, trong Trung Bộ Kinh. Vào Google mà search.

Ngài dạy tất cả những điều tôi vừa nói rất là rõ: Này các tỳ-kheo, với bất cứ ước muốn nào trong đời này, nó chỉ có thể được toại nguyện ở một điều kiện tốt đẹp nhất khi nó được cộng với những công đức.

Mình muốn tùm lum, muốn đủ thứ hết, cái gì cũng muốn, nhưng không có công đức thì thay vì được ăn măng thì mình chỉ được ăn cơm bằng đũa tre thô. Thay vì được ăn tôm hùm thì mình chỉ được ăn con ruốc có râu thô.

Các vị có hiểu người ta có điều kiện người ta ăn măng, còn mình không có điều kiện mình ăn đũa tre. Tức là đũa tre với măng có quan hệ đúng không? Có hiểu không?

Mình muốn đủ thứ mà không có công đức, mà ở ngoài đời cũng vậy thôi, anh muốn một chỗ đứng ngoài xã hội, anh muốn có nhà cao cửa rộng, vợ đẹp con ngoan, có tiếng tăm, có địa vị, có tiếng nói, có tác động lên thiên hạ nhưng .... vị của anh nó hạn chế quá thì cái muốn của anh...

Tôi nhớ, anh đó sống tại Việt Nam, anh gặp một người bạn đi nước ngoài định cư, thời gian người bạn trở về thấy anh đen thui, hỏi: ngày xưa tụi mình chung một lớp mà giờ sống sao khổ vậy? Anh nói, ngày xưa mà nhớ tao với mà có nói chuyện với nhau, ráng học, ráng làm việc để không thành công thì cũng thành nhân, giờ tao thành công nhân.

Các vị nghe hiểu không?

Có nghĩa là cũng ráng đó.

Hồi xưa bà má dạy thẳng con, ráng, không làm ông này bà nọ thì cũng ăn trên ngồi trước, chứ má không muốn đời con tầm tối như đời ba má. Sau nhiều năm, một người đồng hương dưới quê lên Sài Gòn gặp anh, thấy anh khổ quá hỏi có nhớ lời má dặn ngày xưa hay không mà sao không nỗ lực? Nói nhớ, má nói ráng học, ráng nỗ lực để không làm ông này bà nọ cũng được ăn trên ngồi trước, giờ vợ chồng tui đạp xích lô lúc nào tôi cũng ngồi trên, vợ tôi nấu bếp lúc nào nó cũng ăn trước.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Tôi biết tôi kể các vị nghe tưởng câu nói đùa, nhưng mà không. Đó là sự thật rất là phũ phàng. Cũng muốn nhưng cái đầu tư của mình nó không tương ứng với ước mơ của mình thế là mình cũng được nhưng cái được đó nó mĩa mai lắm.

Ngồi thiền, ai cũng muốn ngồi thiền đắc đạo thành Phật nhưng muốn ngồi thiền thì sao? Phải có kiến thức giáo lý căn bản, phải có nỗ lực đúng mức trong chuyện ngồi thiền, chớ không phải ngày ngồi chừng 3 phút đứng dậy đi thụt bida đâu có được.

Bắt buộc mình phải có kiến thức giáo lý, có thời gian tu tập thiền định, nếu cộng với duyên lành giải thoát quá khứ; 3 cái:

- Kiến thức giáo lý
- Nỗ lực
- Duyên lành quá khứ

Ba cái này cộng lại mình mới thành Phật, mới đắc đạo. Mà đặng này cái gì cũng thiếu hết, chỉ biết ngồi xếp bằng nhắm mắt cuối cùng thì sao? Một cái mình được là cái gì? Mỗi lưng.

Không học giáo lý mà ngồi thiền theo kiểu tùy hứng thì cái mình được là mỗi lưng.

Như rất nhiều lần tôi nói nửa thật nửa đùa mà nhiều người tưởng tôi nói đùa. Tôi nói, thiền có nhiều lắm, có thiền Ấn, thiền Việt, thiền Mông Cổ. Thiền Ấn là chủ về tâm linh, còn thiền Mông Cổ đa phần người Việt rất thích đó là giữ mông cho vững và cổ cho thẳng, thiền mà chỉ lo 2 bộ phận đó thôi, còn ngoài ra tâm nghĩ tùm lum. Thiền Ấn Độ dẫn đến chuyện thành Phật còn thiền Mông Cổ chỉ có mỗi lưng thôi.

Đợt rày tôi cũng thiền kiểu đó nhiều lắm đang đau, từ Hà Nội ngồi xe về đây phải nhờ thượng tọa Chơn Thiện dán dùm miếng để xuống ngồi thiền chung với đám Mông Cổ ở dưới. Tôi chưa xuống mà tôi đã nghe cái mùi Thành Cát Tư Hãn rồi đó. Có. Có. Thấy ngồi trở bộ, nhúc nhích mình biết cũng bên đó về đó, bên thảo nguyên Nội Mông, Ngoại Mông gì đó về đó.

Điều tôi muốn gởi các vị bữa nay đó là một câu chuyện chốt lại điều tôi nói.

Kinh nói, ngày xưa có ông cư sĩ, ông phước lớn mạng lớn, cũng cư sĩ đi chùa, nghe pháp, ngồi thiền như mình, thiền Ấn Độ không phải thiền Mông Cổ như mình, ông có phước lớn nên ông huy động được một số anh em mấy trăm người cùng đi chùa, nghe pháp, phục vụ, ngồi thiền, giữ giới với nhau. Một thời gian, mọi người đều tu học tiến bộ hết ông mới ngồi suy nghĩ, lúc đó ông đang ngồi trước mặt mọi người ông mới suy nghĩ: Mình đứng đầu mấy trăm người hướng dẫn họ, mình không có gì hơn họ hết, mình ngồi tới đâu họ ngồi tới đó, giáo lý mình biết tới đâu họ biết tới đó, mình giữ 5 giới họ giữ 5 giới, thì mình không đáng làm lãnh đạo. Từ 5 giới ông nâng lên 8 giới. 8 giới khó hơn chứ.

Tại sao Phật tử Việt Nam thấy 5 giới, 8 giới không khác nhau? Thứ nhất mình không biết 8 giới khác chỗ nào, thứ hai mình đâu có giữ đâu mà thấy nó khó.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Từ 5 giới ổng nâng lên thành 8 giới. Mấy trăm người kia thấy ổng 8 giới họ giữ theo; ngòi thiên ngày 2 tiếng ổng nâng lên 4 tiếng; người ta cũng theo kịp ổng; ổng nghĩ 4 với 4 đầu có khác, 8 với 8 đầu có khác, ổng nâng lên 6 tiếng, từ 8 giới ổng nâng lên 10 giới, người ta cũng 10 giới; ổng thấy có gì đâu khác; ổng nghĩ giờ làm sao cho tụi nó đừng có rượt được.

Không phải ổng tu mà lòng con ganh, no, no, mà ổng muốn xứng đáng ở chỗ ngòi đó của ông. Minh nghe dễ hiểu lắm lắm: Tu còn so đo, tùm lum. Có những cái so đo nên có và có những cái so đo không nên có.

So đo để tiến bộ hơn thì nên, còn so đo để ganh ghét, đạp đổ thì lại khác, đúng không?

Đừng bắt chước người ta nói tu hành không có so đo, ai hơn kệ họ, tui ăn rồi tui cứ ngủ khì. Cái đó có nên không?

Cái này không nên nè thấy người ta cất 3 tầng mình ráng nhồi lên 4 tầng là hỏng nên. Thấy ngòi mộ ông bố người ta 1 tỷ mình làm 1 tỷ 2, cái đó không nên.

Cái đó kỳ lắm. Tôi không biết tôi nói có đụng chạm ai không?

Tôi thấy ngoài đường nhiều ngòi mộ đẹp quá, nó đẹp đến mức mà tôi nhìn tôi muốn chết luôn vậy đó. Nhìn nó mà hết muốn sống luôn, vì nó đẹp hơn chỗ tôi ở mà.

Ổng ráng ngòi miên mật, ổng đắc Sơ Thiên, ổng không nói ra đâu ai biết ổng đắc Sơ Thiên; nhưng ổng đắc đám kia thấy sao lúc này có thể ngòi 1-2 ngày; vì Sơ Thiên khi đắc là có thể nhập định mấy ngày, họ thấy lạ họ miên mật như ổng họ đắc Sơ Thiên, cứ như vậy. Cả đám đắc quả Thánh. Lúc bấy giờ họ thấy không có gì cần cạnh tranh với nhau nữa.

Tôi không có tin ở đây tu bằng đám đó.

Có điều tôi tin cái này và tôi mong cái này, mai này vào chùa sư Đại, vào chùa lạ Phật thấy ai đó ngòi góc vắng vắng, xếp bằng mắt nhắm mình nên đi khể tí, mình kiếm chỗ mình ngòi. Bước 2 vô hỏi sư Đại ông đó ngòi làm gì vậy? Ngủ ngòi hay ngòi thiên? Hoặc vô chùa thấy sư Đại ngòi hỏi ông sư ngòi thiên hay ông siêng ngòi thờ? Nếu sư Đại nói ổng đang ngủ thì thôi mình nằm kế bên, coi ai ngáy. Nhưng nếu sư Đại nói sư đang ngòi thiên thì lập tức buổi chiều đó vô gặp liền, sư có thể bày cho con sao ngòi được như sư.

Có câu chuyện này hay nè. Tôi kể hoài nhục luôn.

Có ông hòa thượng ổng tu trên núi, ổng được ông tiều phu tới lui chăm sóc, chẻ củi, gánh nước, quét nhà, lợp mái che, trong nhiều năm như vậy, mà ông tiều phu nghèo lắm. Một vợ bốn con. Đốn củi mà một vợ bốn con là mình thấy ớn rồi. Một hai chục năm, bữa đó ổng lên quét dọn cho sư phụ ổng về, chiều, tối tối ông hòa thượng kêu lại, nè nè, mấy chục năm nay sư phụ để ý con chịu thương chịu khó, thương vợ thương con, đối với thầy một lòng một dạ, bây giờ thầy mới tin con, giao cho con cái này; ổng mới lụm cụm đi vô móc ra viên ngọc sáng rực. Trời đã khuất mà cầm viên ngọc thấy hết. Cái đó giờ là hốt bạc đó. Hòa thượng nói: Cục này, viên đá này con về

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

một vợ bốn con nuôi là chuyện nhỏ. Mua hẳn cái nhà Hà Nội luôn. Ông này mừng lắm, ông quỳ sụp xuống ổng lạy rồi ổng đi, đi được một chút ảnh quay lại, sư phụ hỏi chuyện gì? Có một cục thối.

- Không, không, con không có xin thêm nhưng con thắc mắc chuyện này. Sư phụ nói sư phụ thấy viên này mấy chục năm mà tại sao sư phụ không xài đến nó, không màng đến nó, để nó nằm lẫn lóc, giờ mới giao lại cho con?
- Sư phụ nói, sư phụ tu hành không cần tới cái đó.

Ảnh mới nói:

- Thừa thầy chính là cái đó. Thầy có cái gì mà thầy thấy cục này không ra gì. Con muốn cái đó đó.

Tôi mong các vị nghe được chỗ này nè. Viên ngọc quý nhưng con muốn biết sư phụ sở hữu cái gì mà sư phụ chê cái này, con muốn học ghê luôn.

Sư phụ nói: Vợ con đùm đؤه hiểu không được.

Con đem cục này về cho mẹ con nó, con lên xin sư phụ cục coi thường mọi thứ. Ổng về đem cục đó cho vợ con ổng trở lại đi xuất gia. Chuyện sau này ổng hiểu hay không thì không biết biết đâu về đây ổng cất cái chùa này không chừng.

Hiểu không?

Có câu này hay lắm nè:

Chỉ có khả năng buông bỏ sống mới thanh thản, chết mới thanh thản.

Khi thấy khả năng buông bỏ của mình không nhiều thì hãy dần dần buông bỏ sở hữu những thứ khó buông bỏ.

Vạch áo xăm mấy câu này nè. Nghe cho kỹ

Chỉ có buông bỏ mới sống thanh thản, chết thanh thản. Nếu tự thấy mình không có khả năng buông bỏ thì ngay từ bây giờ hãy hạn chế việc sở hữu những thứ khó buông bỏ. Thí dụ, tuổi 50 là đã quá nửa đời rồi mà lại thích chơi đồ cổ. Sai. Bắt đầu hơi sai sai rồi. Sau tuổi 50 mà cất cái nhà vài trăm tỷ là sai sai rồi. Trên tuổi 50 mà đi chiếc xe trên 5 tỷ là sai rồi; trên tuổi 50 mà còn ong bướm là hơi sai sai rồi. Trừ ra tai nạn. Nhưng đầu tai nạn hay cố ý thì sao? Sau tuổi 50 có rất nhiều thứ chúng ta phải biết quên nó đi. Vì sao? Vì nếu mình còn lún vào nó thì tôi xin hứa chắc, quãng đời còn lại của mình nó không đủ để học chữ buông. Hiểu không?

Sau tuổi 50 mà con đây đưa một số chuyện tôi xin đoán chắc rằng quãng đời còn lại không đủ thời gian để chúng ta buông đâu.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Và nếu mà mình không đủ sức buông nó đâu; và tôi xin hứa các vị sẽ mang nó vào quan tài với một trong 2 cảm giác sau đây: Một – sợ hãi; Hai – tiếc nuối; mà đây là 2 thứ tâm trạng đại kỵ đầu là Phật tử hay không phải là Phật tử, đầu là thầy tu, hòa thượng, thiền sư hay là một người cư sĩ. Đại kỵ là đi vào quan tài với 1 trong 2 tâm trạng sợ hãi hoặc là tiếc nuối.

Các vị có quyền xem tôi là con người như thế nào. Các vị có quyền tin tôi tôi không có ý kiến nhưng các vị sống chánh niệm phải nhớ câu này, vì tôi không muốn về đây dự đám tang của một người mà hốt hơ hốt hải.

Hôm đó có người cho chúng tôi coi một clip ông cụ đó trước giờ ổng mất ổng vừa dầy dựa vừa thẳng thốt ổng nhìn cái gì trong phòng mình không có thấy mà ổng cứ đẩy ra, hiểu không?

Trong pháp thoại mấy năm tôi có kể câu chuyện có thật, người thật, là một bà Việt Kiều tự nhiên nổi hứng bán hết gia tài bên Mỹ, về Việt Nam đầu tư, và không tin ai trong gia đình hết, bao nhiêu hòm, rương, chìa khóa bà đều giữ. Em, cháu, trong nhà bà chỉ sử dụng như nhân viên thôi, không tin ai hết; bữa kia bà nghe mệt mệt, chuyện thật, việc thật, bà đi bệnh viện, người ta cho biết bà bị ung thư kỳ cuối, có nghĩa là bà có khả năng ra đi trong thời gian rất là ngắn. Cả mấy trăm tỷ, nhà Nha Trang, Vũng Tàu, Sài Gòn, ... mà lâu nay không tin ai hết, giờ bà biết bà chỉ có mấy tháng để làm chủ nó thôi, cái cuối cùng cái duy nhất bà nắm được là cái gì? Là chùm chìa khóa. Bác sĩ nói xong là bắt nhập viện, hồi nãy từ nhà vào khám là bà cầm chùm đó theo, và bà cứ giữ chặt chùm đó trong suốt 13 ngày, không về nhà được. Cuối cùng bà ra đi với cái chùm đó trong tay.

Chuyện đó là người thật, việc thật.

Và tôi không muốn chuyện đó xảy ra cho bất cứ ai trong pháp hội này, kể cả tôi.

Cho nên tôi nhắc lại.

Chỉ có buông bỏ mình mới có thể sống thanh thản chết thanh thản. Nếu tự thấy khả năng buông bỏ mình quá kém, sau tuổi 50 phải tập buông dần sở hữu những thứ khó buông.

Tin tôi đi.

Tôi có tượng ngài Huyền Trang đẹp lắm, 3-400 ký. Tôi có tượng ngài Cư Ma La Thập cũng mấy trăm ký. Tôi muốn có một cái bộ collection về văn hóa Phật giáo, tôi có một bộ đại tạng tiếng Phạn, tiếng Hán, tôi có mấy bức tượng, cái chuông. Tôi là người dịch sách. Tôi muốn khách đến gặp tôi họ đọc sách tôi viết, sách tôi dịch, sách tôi đọc và họ thấy được những tác phẩm văn hóa đạo Phật, thí dụ tôi có mấy bộ tem của Phật giáo như là Thiếu Lâm của Trung Quốc, mấy bộ pháp phục của Trung Quốc hoặc là những kiểu giày, hài, dầy, bị của tăng ni Trung Quốc,... rồi mấy cái đồng xu có in hình Phật, Bồ Tát như Đôn Hoàng. Tôi muốn có collection. Nhưng có một ngày, tôi không hề nói tôi là người tinh tấn. Tất cả ai biết tôi đều đồng ý tôi không hề là hành giả ghé gớm nhưng tự tôi dạy tôi là không thể như vậy, phải buông.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Không phải tôi thần thánh nhưng tôi không muốn ra đi trong sự tiếc nuối. Thà là tôi giải quyết tất cả khi ngay tôi còn sống và tỉnh táo. Tôi không muốn có một ngày tôi chết tôi có quá nhiều tài sản để lại. Tôi không muốn.

Ngay bây giờ tôi thích cái gì tôi sống tôi nhìn ít lâu rồi cũng tìm cách tôi gả nó đi. Tôi rất muốn cảm giác đó. Bởi vì không phải tôi thần thánh mà vì tôi không muốn ra đi trong tiếc nuối.

Tôi có nói rất nhiều lần, tôi có câu thơ này, nhiều người tưởng tôi làm thơ ngẫu hứng không, câu đó chính là con người của tôi:

Phải đâu ta sợ chi tình

Chỉ lo tình phụ nên đành vô tâm

Tôi biết tánh tôi, rất là đa cảm và tôi rất là hay ghen. Tôi chưa yêu ai mà tôi biết là tôi hay ghen, mà giờ tôi rờ vô một cô sao tôi giữ được họ đây? Tôi là thầy chùa, không lẽ tôi ra với họ? Chuyện đó không có. Còn các vị tưởng tượng bây giờ tôi thương một cô cổ gặp tôi là của tôi khi ra khỏi cổng chùa rồi thì thập loại chúng sinh cổ có bỏ sót đứa nào đâu. ở chùa, nội tôi ghen không đủ chết tôi rồi.

Cho nên, tình cảm nam nữ chỉ là một trong một tỷ thứ nó ràng buộc mình, từ một tình cảm nam nữ cho đến một món đồ, không là không, dây vào chỉ có chết thôi. Sống không thanh thản, chết không thanh thản.

Mà đứa sống không thanh thản, chết không thanh thản tôi biết nó đi về đâu. Đừng bắt tôi nói nữa. Sáng ra tiệm phở, thịt của nó đó. Ăn hủ tiếu, thịt của nó đó. Mấy món chiên chiên giòn giòn nướng nướng thơm thơm là nó đó. Đừng ép tôi nói tên của nó.

Đó là tất cả những gì tâm huyết nhất, ruột gan nhất mà tôi đây là thời pháp mà tôi không cần bà con thích nghe hay không, đây là một trong những bài pháp rất là hiếm mà tôi thuyết pháp bất chấp cảm xúc của người đối diện. Mà tôi đang thuyết pháp với tâm trạng của thầy thuốc bắc. Sau khi bấm mạch sơ sơ biết rất đặng vẫn phải ra toa, biết rất đặng vẫn phát cho đứa chục thang, dặn về sắc, một chén còn 8 phân vẫn dặn đàng hoàng.

Tôi biết hôm nay không biết tôi bắt mạch chính xác hay không, vẫn bắt. Và không biết các vị có sợ hay không tôi vẫn ép, mỗi người lấy chục thang. Và sau cùng, tôi phải nói bài pháp này là trường hợp đặc biệt tôi không sử dụng cam thảo và táo tàu, bởi vì cho các vị uống riết các vị bị hư đi, mỗi lần thuốc bắc lụm 2 cái đó ra. Không. Kể từ bây giờ, tất cả những thang thuốc bắc tôi gởi dân Bắc tôi lấy 2 cái vị đó ra, không cam thảo, không táo tàu, đặng chết bỏ.

Chúc các vị một ngày vui./.

=====

Hỏi: Lợi ích của hành thiền?

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Đáp:

Đúng ra mai mốt có nguyên tắc: ngồi chánh điện – một giày dép bỏ đúng chỗ, hai – tắt cả các phone chuyển sang chế độ rung. Cái này Tây giỏi hơn mình.

Chữ thiền là một trong những chữ bị lợi dụng nhiều nhất trong số người tu Phật. Các vị làm ơn vào google đánh đùm tôi chữ Zen style, thí dụ Zen style furniture – trang trí nội thất kiểu thiền, thời trang kiểu thiền,... nói chung cái giống gì cứ Zen style nó ra tùm lum hết. Giờ có vụ trà thiền, lan thiền, lung tung thiền. Rồi có mây cô cậu nam nữ không biết nổi hứng sao lập ra nhóm trà đạo, thiền tỉnh thức, thiền yêu thương thiền gì đó, đi đâu cắm trại, rủ nhau vô đó bày trải ra, đốt lửa trại, có anh nào biết chơi guitar, biết thổi sáo, biết ngâm thơ, uống trà, ăn kẹo ngọt = Thiền.

Tiếng Thiền bị phá sản, bị xâm hại, bị làm tổn thương, bị ngộ nhận nghiêm trọng nhất trong đời sống Phật giáo.

Chữ thứ hai là chữ “Phật”, cái gì cũng Phật hết, trái gì xấu hoắc nhìn dài thòng kêu trái Phật thủ. Cho nên phải cẩn thận cái đó.

Mình không có thời gian, tôi phải đi một nơi nữa rồi còn về Hà Nội. 200km.

Chữ “Thiền” ở trong kinh tạng Pali có 2 trường hợp thôi:

1. Tập trung tư tưởng không tư duy, không đánh giá, không so sánh, không nhận xét, cứ để chén nước trước mặt niệm nước, nước, nước, nước. Đốt một ngọn lửa trước mặt niệm: lửa, lửa, lửa, ... lấy một hòn đất treo lơ lửng trước mặt niệm: Đất, đất, đất, đất,... trường hợp đó gọi là thiền định, để trau dồi khả năng tập trung tư tưởng, tiếng Pali gọi là Samatha, hoặc là gọi chính xác là **Arammanupanijjhāna** = thiền chú mục vào một đề mục, không tư duy, không đánh giá, không nhận xét, không so sánh, chỉ có tập trung thôi “đất, đất, đất...”. ngày xưa mình chưa biết đạo thì thế giới có nhiều thứ để mình quan tâm, cây cỏ đất đá chim muông, con người núi sông biển cả,... nhưng khi mình tu thiền định, trau dồi khả năng định tâm, trụ tâm thì vô lượng vũ trụ mình chỉ gom có 10 thứ thôi: Đất, nước, lửa, gió, xanh, vàng, đỏ, trắng, hư không, ánh sáng. Làm như thế để chi? Khi mình tập trung như vậy sẽ không còn thích những gì trước đây mình thích, không còn ghét những gì trước đây mình ghét, không còn bất mãn, không còn theo đuổi, không còn trốn chạy những gì trước đây mình bất mãn, theo đuổi và trốn chạy, chỉ tới đó thôi. Nếu đủ duyên chứng thiền. Lúc chết, nếu thiền đó vẫn còn giữ, không bị mất thì về các cõi Phạm thiên, sống rất là lâu. Đó là thiền chỉ - thiền samatha.
2. Thiền thứ 2 là **lakḥaṇūpanijjhāna** – thiền quan sát, quán chiếu bản chất, thực tướng của vạn hữu. Là sao? Đi biết là đi, ngồi biết là ngồi, nằm biết là nằm. Khi đi biết là đi mà có sự bất mãn xuất hiện bèn ghi nhận- tâm sân vừa xuất hiện; đi biết là đi nhưng trong lúc đang đi ấy có tâm ái luyến, thích thú xuất hiện bèn biết rằng Tâm tham đang xuất hiện. Khi đang đi biết là đi có suy nghĩ nào đó mang tính tự đại tự kiêu hoặc mặc cảm tự ti thì biết đây là Ngã mạn vừa xuất hiện. Mình đang đi biết mình đi, có cơn buồn ngủ ập tới

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

hoặc có suy nghĩ muốn ngồi xuống nghỉ ngơi bèn biết hôn trầm vừa xuất hiện. Biết như vậy thì cái biết này được gọi là thiền quán – lakkhanupaniijhāna. Còn thiền tập trung tư tưởng là arammanupaniijhāna – chuyên chú, tập trung.

Nếu mình có điều kiện mình nên tu cả hai. Vì sao? Vì chính trong kinh nói: Giới năng sinh Định, Định năng sinh Tuệ, Tuệ dẫn giải thoát.

Nhưng trong thời đại này, thời buổi này, ở tại đây mình không có thầy để dạy cả hai. Thầy dạy thiền quán thì trên thế giới có nhiều nhưng thầy dạy thiền định thì hiếm. Đây là điều mà rất ít người Việt Nam mình biết. Rất ít.

Thiền Quán có nhiều thầy lắm. Nhưng thiền Định thì hiếm, kể cả Miến Điện. Miến Điện ai về đó kiểm mấy người dạy thiền Quán – vipassanā nhiều lắm, nhưng thầy chuyên thiền định theo tôi biết rất là hiếm. Chẳng hạn như Thái Lan, Bangkok tôi chỉ biết 1 chùa dạy Kasina thôi, trong chùa họ làm mấy tấm bảng vuông, trong đó có hình tròn đường kính 1m, sơn xanh, vàng, đỏ, trắng, để cho hành giả ngồi thiền. Tôi biết duy nhất có một chùa thôi. Trong khi ở Bangkok, tôi biết hơn 10 thiền viện vipassanā, thiền Tuệ. Tức là ngoài mấy chùa lớn, Wat Mahathat, Wat Arun đi vào trong là thiền viện hai bên bờ nhiều vô kể, chưa kể sâu vào trong, nhưng thiền định thì ít.

Các vị hỏi tôi tại sao thiền tuệ quan trọng? Vì tại sao chúng ta khổ? Nói thiệt ngắn gọn, thiệt rõ, tại sao chúng ta khổ? Vì chúng ta không kiểm soát cái gì đang xảy ra. Thế là, mình thích cái gì, mình ghét cái gì mình không có kiểm soát. Tưởng tượng mình sống bên cạnh người không có khả năng kiểm soát thì rắc rối nảy sinh, có hiểu cái đó không?

Các vị tưởng tượng trong nhà, vợ, chồng nói năng hành động không kiểm soát là biết chuyện gì xảy ra rồi.

Nó khổ vậy nè. Nói rõ là giận, nói nịnh nói vuốt thì vui.

Mà đi chùa để người ta vuốt không thì tốt nhất nên đi mát-xa, chùa đâu phải cơ sở mát-xa mà cứ đòi mấy ông sư vuốt cho êm, bùi. Toàn mấy câu tiểu đường không thì thích; còn câu nào mặn, chua, nồng, chát thì sợ.

Tôi nói thiệt, trên đời có 2 hạng người mà các vị đi gần đừng hòng nghe gì ngọt ngào, đó là:

- Luật sư
- Bác sĩ

Hai người đó mình tới nghe những câu ngọt ngào có nghĩa là mình không cần thiết phải đến, đúng không? Hai người đó chuyên gia nói tin buồn. Người thứ ba là tôi.

Cho nên, tại sao phải hành thiền? Để mình có dịp nhìn lại mình. Khi các vị có chánh niệm trong đi, đứng, nằm, ngồi, nói, nghe, im lặng, tiểu tiện, đánh răng, ăn uống, các vị học ra 3 bài học rất hay:

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

- Bài học một, thì ra tôi không phải là một người nào đó mà tôi là một khối tổng hợp cộng gộp của nhiều thứ - thiện, ác, buồn, vui.
- Thứ hai, khi chánh niệm mình thấy mình chỉ là một chiếc lá trong dòng chảy của Nhân và Quả.
- Thứ ba mình thấy xưa nay mình sống không có kiểm soát.

Chúng ta có thể nói chuyện với nhau một năm trời về câu hỏi này.

Tôi không có thời gian mà nói các vị cũng không hiểu thì tôi nói giống như hên xui. Ai hiểu thì coi như quý vị hên mà tôi cũng hên. Còn không như hồi nãy giờ tôi hát tiếng Nhật cho dân Campuchia nghe, gọi là giao lưu quốc tế.

=====

Hỏi: Lộ trình học giáo lý?

Đáp:

Hên xui nha.

Đây là một câu hỏi mà các vị có thể nhận được 1001 câu trả lời. Thí dụ các vị hỏi pháp sư Tam Tạng nhưng trong câu trả lời của tôi, chiều nay, tại đây, bây giờ thì nó thế này.

Tôi căn cứ vào các tài liệu của ngài Ledi, tôi kể đây có nhiều người nghe toàn cầu thì tôi nói chứ các vị biết tôi chết liền, của ngài Ledi, của bà Ajhan Naeb, của ông Goenka, của ông U Ba Khin. Đó là những vị họ là những thiền sư cận đại, có kinh nghiệm hướng dẫn thiền tập tuệ quán cho bà con Châu Á và Âu Mỹ và đồng thời những người tôi vừa kể tên là những người uyên bác kinh điển. Cho nên các vị đã đúc kết giáo lý lại, thu gọn giáo lý lại thành một phần gọn gọn bỏ túi để các hành giả thứ thiệt chứ giờ đồ dờm nhiều lắm, họ cần phải bỏ túi trước khi họ đi hành thiền một mình hay vào thiền viện. Làm ơn ghi nha.

- (1) Cấu tạo của thân và tâm. Thí dụ mỗi người gồm 2 phần – Hồn & Xác. Đúng là kê Danh – Sắc nhưng mặt các vị kê hồn – xác dễ hơn. Ngoài này Tứ phủ đúng không, hầu đồng nói vậy cho dễ hiểu. Phần hồn và phần xác; theo trong đạo mình thì phần hồn là phần tinh thần, vốn dĩ được cấu tạo từ những cái gì; chứ không phải có một cái tôi khi buồn, khi vui, khi thiện, khi ác. No. Không bao giờ có cái 1 trong đạo Phật. Cái gì cũng là một khối tổng hợp. Trong đạo Phật không hề có chữ pure, solid, massive. Bởi vì theo đạo Phật tất cả mọi thứ trên đời là composition. Nó là khối tổng hợp. Cho nên đã nói phần hồn, phần tinh thần là phải biết nó được cấu tạo bởi những gì, những thành tố tâm lý tích cực và tiêu cực, nó làm nên tâm thức của mình; Thứ hai là phần xác – tấm thân mấy chục ký lô này nói theo khoa học thì được cấu tạo bởi cái gì nhưng nói theo Phật pháp thì nó được cấu tạo bởi cái gì? Cho nên, một là học về cấu tạo của tinh thần, thứ hai là cấu tạo của thể xác. Xa hơn một chút là cấu tạo vật chất của những gì nằm ngoài ta.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(2) Lộ trình diễn tiến của 2 cái phần hồn và phần xác. Hồn này là cấu tạo của nó. Thứ hai là lộ trình diễn tiến của nó. Để học được 2 cái này bắt buộc các vị phải học:

- a. Tứ đế
- b. 12 Duyên khởi
- Mà đã nói đến Tứ Đế, trong Tứ Đế có Đạo đế, Đạo Đế thì bắt buộc phải học : 37 Bồ Đề Phần, trong đó có:
  - o Thiền chỉ
  - o Thiền quán
- Còn nói đến Khổ đế bắt buộc học:
  - o Hạng chúng sinh
  - o Các cảnh giới tái sinh

Cho nên ghi nhanh này giờ các vị ghi cái đó là khỏe rồi.

Và, đúng là chướng duyên. Cô hỏi cho vui hay cô hỏi cho cô xài? Tôi hi vọng ngoài Bắc được nhiều người như cô là tốt lắm vì họ nghe tôi giống như họ nghe hát vậy đó. Nghe đạo phải để ý câu hỏi đó.

Có chuyện đáng tiếc qua làn sóng toàn cầu tôi xin nhắn gửi đến một cá nhân bên Thụy Sĩ, chỉ vì cảm giác cá nhân, hộ trì tôi làm công việc ở Kalama mà vì cảm xúc cá nhân buộc chúng tôi rời Việt Nam về bên đó trong khi bên đây có nhiều đối tượng hoàng pháp rất tốt. Vị này vì cảm xúc cá nhân, vì công việc mà ép, cái đó là tội chết. Đúng ra chuyện riêng tư không nên nói nhưng tôi bắt buộc phải nói, là tội. Tức là theo plan chúng tôi phải rời Việt Nam vào ngày 23. Rất đáng tiếc. Tội chết.

Sẵn đem chuyện vị đó, tôi nói luôn ở đây. Đừng bao giờ đem đời sống cảm xúc mình làm thiệt hại lợi ích người khác, tội chết. Dầu tôi là mẹ ruột, vợ, chồng, con cái, anh chị em, bè bạn hay ông chủ với người làm công, đừng bao giờ đem cảm xúc cá nhân của mình can thiệp sâu vào đời sống người khác. Hiểu không? Cái đó tội chết.

=====